

ДИФЕРЕНЦІЙОВАНИЙ ПІДХІД У НАВЧАННІ СТУДЕНТІВ ІНОЗЕМНІЙ МОВІ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОГО МИСЛЕННЯ

Гончарова Є. Є. викладач

Полтавський університет споживчої кооперації України

Розбудова відкритого громадянського демократичного суспільства в Україні орієнтована на євроінтеграцію. Місце України в Європі великою мірою буде залежати від культурного, наукового і технічного розвитку, що ґрунтується на університетах як центрах культури знань і досліджень. Подальший процес становлення та розвитку української вищої школи невідворотно буде ґрунтуватися не тільки на традиційних принципах діяльності вищих навчальних закладів. Входження в європейський освітній простір вимагає сприйняття та впровадження в організацію навчального процесу основних принципів діяльності університетів, визначених Болонським процесом.

Отже, перед вищою школою постає необхідність створення сучасних гуманістичних технологій освіти, що передбачають орієнтацію на самостійну творчість кожного майбутнього фахівця, розвиток його самобутності і неповторної сутності. Пануючою повинна стати особистісно-орієнтована направленість у навчанні. Така направленість передбачає визнання суб'єктності студента, яка значною мірою визначає напрямок його особистісного розвитку, визначає за студентом право на самовизначення та самореалізацію в пізнанні через оволодіння способами навчальної роботи, що допомагають набувати знання та навички, використовувати їх у ситуаціях не зв'язаних з навчанням; вибір способів навчання, рівнів інформації і т. д. Важливим етапом у створенні умов для реалізації особистісно-орієнтованого підходу є організація диференційованого навчання.

Під диференційованим підходом ми розуміємо навчання студентів іншомовному мовленню у групі за єдиною програмою, але з урахуванням їх індивідуально-психологічних особливостей. Тобто організація роботи викладачів пристосовується до типологічних особливостей студентів і різниться складністю, методами та прийомами.

Пошуками таких підходів до навчального процесу у вищих закладах освіти займаються як вітчизняні науковці, зокрема А. П. Дарійчук, Л. Ройко, А. Г. Ярмицький та ін., так і зарубіжні - Х. Анкерштайн, Х. Раутенгауз, Г. Саттелер, І. Шонбайн.

За їхнім твердженням, сучасний процес навчання іноземним мовам неможливий без індивідуального підходу і диференціації навчальних завдань.

Суть диференціації навчальних завдань полягає, по-перше, в тимчасовому спрощенні та частковій зміні навчальних завдань з іноземної мови для окремих підгруп студентів із низьким рівнем навчальних досягнень з метою одержання від них кінцевого мовленнєвого «продукту», що відповідає вимогам програми, а, по-друге, в ускладненні та розширенні програмних вимог для добре підготовлених студентів.

До основних вимог щодо структури системи диференційованих завдань слід віднести:

- 1) Орієнтованість на досягнення кінцевого (проміжного) результатів.
- 2) Раціональну послідовність вправ.
- 3) Компактність і гнучкість системи для ефективного застосування паралельно з основною програмою.
- 4) Економність.

Запропонований підхід створює можливість:

- домогтися усунення прогалів у знаннях студентів і досягти приблизно однакового рівня знань фахової дисципліни в академічній групі;
- встановити якісні й кількісні показники володіння мовою на визначеному етапі заняття;
- формувати у студентів здатність до самостійного застосування здобутих знань, умінь і навичок;
- впливати на умови позитивної мотивації навчальної діяльності;
- забезпечити індивідуальний підхід для засвоєння знань кожним студентом;
- економити час викладача при одночасному поліпшенні якості контролю.

Отже, дослідження в області диференціації навчання у вищих навчальних закладах свідчить про те, що ця проблема недостатньо вивчена і має право на подальше дослідження, вдосконалення в застосування в практичній діяльності.